

hvilket nok var det Udtryk, han brugte; hvorimod jeg tør antage, at det er klart, at der ved de brugte Udtryk kun kan forstaaes Hovederne for saadanne Stater. I Forordningen af 27de September 1799 var der ogsaa taget Hensyn til saadanne Staters Overhoveder, som ikke vare kronede Hoveder, og deri var brugt Udtrykkene „i Benstab med os staaende Magter“. Udvalget valgte det Udtryk, som det her har foreslaaet, fordi det meest nærmede sig til det, som var brugt i Udkastet, og fordi det antog, at det ikke kunde være Misforstaaelse underkastet, at der alene meentes Hovederne for saadanne Stater. Det maa nemlig bemærkes, at, naar Udtrykket „Regjeringer“ bruges, saa forstaaes aldrig derved Ministerier, uen derved forstaaes de Personer, som ere Hovedet for den Magt, som har den executive Myndighed i denne Stat. Paa disse Grunde tør Udvalget antage, at det ærede Thing vil finde, at den Forandring, som af det er foreslaaet, vil være at bifalde.

Premierministeren: Det er kun nogle faa Ord, jeg vil tillade mig at bemærke i Anledning af det til § 12 stillede Ændringsforslag. Det er vistnok saaledes, som den foresaaende Taler, der nu satte sig, har sagt, at Republikernes Regjeringer fordre den samme Opmærksomhed, som de andre Staters, og det er saameget mere vigtigt i nærværende Tid, da to meget mægtige Stater, nemlig Frankrig og Nordamerika, have en saadan Regjeringsform, og ikke have en monarkisk Regjeringsform, men bestyres af Præsidenter. Naar man brugte det Udtryk, som er steet i Udkastet, og hvilket jeg, naagtet jeg har været enig deri, dog er villig til at erkjende ikke er saa tydeligt som det, der er foreslaaet af Udvalget, kunde det forstaaes saaledes, som om disse to mægtige Stater eller andre, der havde samme Forsfatning, ikke i Henseende til deres Styrelse skulde nyde samme Beskyttelse mod Misbrug af Pressen som andre. Da det nu, som sagt, er meget vigtige Regjeringer, med hvilke det for Danmark maatte være af Interesse at kunne leve i Benstab, kan jeg ikke Andet end understøtte det Ændringsforslag, som er foreslaaet til den nævnte Paragraph af Udvalget.

Nyholm: Det har naturligvis med

Hensyn til det Forslag, som jeg har tilladt mig at stille under Nr. 2, været mig meget behageligt at høre, at den ærede Ordfører for Udvalget ikke har havt noget egentligt mod dette Forslag at indvende, men kun har fundet det tvivlsomt, men ikke nødvendigt. Forsaavidt der er urgeret, at denne Paragraph allerede var udgaaet ved den Afstemning, som fandt Sted forrige Gang, troer jeg dog ikke, at dette er aldeles afgjort; jeg troer tværtimod, at en stor Pluralitet stemte mod Paragraphen, fordi der dengang ikke forelaae Forslag til at dele den, og det var fornemmelig med Hensyn til den sidste Deel af Paragraphen, at Justitsministeren skulde kunne lægge Beslag paa et Skrift uden en Retsskjendelse, at man stemte mod Paragraphen, da dette var Noget, man fandt i det Hele at være til stor Skade, og vilde forhindre den frie Pressens Brug. Jeg skal ingenlunde paastaae, at den nye Paragraph, der kun er en Optagelse af de første Linier af Udkastets § 6, er aldeles nødvendig; det har jeg heller ikke paastaet. Jeg troer kun, at det vil lede til Gavn for Pressens Brug i Fremtiden, naar denne Magt blev overdraget til Justitsministeriet og ikke til de forskjellige Overværdigheder, som findes rundt omkring i Landet, dels for at tilvejebringe den fornødne Uniformitet, dels fordi jeg troer, at det meget let kan hændes, at disse Øvrigheds personer ville af en eller anden Grund, enten af Frygt for Trettesattelser eller af personligt Skjøn, ofte og mange Gange være meget strengere mod Pressen end selve Justitsministeriet, som i sin Tid vil staae til Ansvar for Rigsdagen for hvad det foretager i denne Henseende, vil være. Det er vel sandt, at fordi et Blad bliver sat under Tiltale, derfor paafølger dog siden efter Dommen — det indrømmer jeg villig —; men alt det Besvar, som dog deraf vil medføres, vil dog i sig selv være nedtrykkende for de forskjellige Redactører, som udgive Skrifter, og derfor troer jeg i det Hele, at det vil være til sand Fordeel for Pressen, at man vedbliver at lade denne Magt høre derhen, hvor den er bestemt, nemlig til den høieste Øvrighedsmyndighed, og ikke indlade sig paa at overlade denne Sags Afgjørelse, som jeg anseer for meget vigtig,